

— Talán.

Tamás visszavezette a kocsihoz Ágnest és beültette.

— Most pedig menjen szépen haza.

Odaszólt a kocsisnak és bemondta a címet. A lovak elindultak szép lassú, csöndes ügetéssel. A Stefánia-úton már kigyultak a gázlámpák és a kocsi lassan beleveszett a közeledő esthomályba.

Tamás hosszan utána nézett. Azután egyszerre eszébe jutott, amit egy tapasztalt öreg angol vadásztársa mondott neki: «Ha azt akarod, hogy a fenevad bejöjjön a csapdába, nem elég ha egy kis remegő nyuszit teszel oda. Tégy oda egy karcsú, könnyűlábú gazellát is és akkor a fenevad szépen belesétál a csapdába és meg van fogva».

Elnevette magát és rágyujtott egy cigarettára.

— Azért mégis jó így — mondta és csöndes lépéssel nekiindult az estének...

Május volt... 1912...

BÚS GYŐZELEM.

Mesék közt jártam... Furcsa kis testőrök...

Vének és mégis színesen ifjúk.

Mindig kísérték, hűn egyre lesték

Urukat — engem — a mesék fejedelmét,

S tudtam, csak rajtuk át visz hozzám az út.

Tudtam, csak rajtuk át visz hozzám az út,

S míg élnek körültem, nincsen ereje

A Percnek, melyben Élet és Halál

Hatalmas kénnyel egybefolyva áll...

Míg él csak egy... csak egyetlen mese.

Míg él csak egy... csak egyetlen mese,

S az Érzések, e titáni lázadók,

Melyek véres harcban bús urukkal

A szürke Ésszel, lázhurokkal

Gyilkolják egymást... egyre bánva-bánók.

Gyilkolják egymást... álom és való.

S egy nap, egy reggelbe muló éjjelen

Orvul támad meg a szürke csapat,

Gyilkos harc dúlt a csillagok alatt...

S könnyeső pergett a győztes seregen...